

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **O. P.**, nar.
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č.j. CPR-37415-9/ČJ-2018-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 26. 8. 2019 č.j. CPR-37415-9/ČJ-2018-930310-V236, jímž bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje

její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí č.j. KRPA-427885-19/ČJ-2018-000022-ZAM ze dne 13. 11. 2018, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jeden rok.

2. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že správní orgány porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu si neopatrily dostatečné podklady pro své rozhodnutí dle § 50 odst. 2 správního řádu. Dle žalobkyně mělo dojít k porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.

3. Žalobkyně konstatuje, že u ní nebyly naplněny všechny aspekty výkonu práce dle zákoníku práce. Na území ČR nebyla zaměstnána bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, neboť zde žádnou soustavnou a závislou práci nevykonávala a nenacházela se ani v žádném pracovněprávním vztahu. O vyhoštění bylo rozhodnuto ve stejný den, kdy bylo zahájeno řízení, lze tak předpokládat, že správní orgán neměl dostatek prostoru na to, aby si opatřil náležité podklady ohledně toho, jestli se na žalobkyni vztahuje nějaká výjimka dle zákona o zaměstnanosti, která by jí jako cizince umožňovala zde pracovat i bez pracovního povolení.

4. Další žalovaným opomenutou skutečností je, že zde má manžela s trvalým pobytem. Manžel měl být do správního řízení přibrán jako jeho účastník a měl být vyslechnut k objasnění jeho vztahu k žalobkyni a dopadů rozhodnutí o jejím vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalobkyně se totiž jedná o nepřiměřený zásah do těchto poměrů. Žalobkyně má za to, že by bylo namíste překvalifikovat předmětné správní řízení na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť je osobou blízkou manžela, který zde má trvalý pobyt.

5. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem závazného stanoviska ohledně možnosti jejího vycestování. Žalobkyně tvrdí, že na území Ukrajiny probíhá vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě a má dopady i na civilní obyvatelstvo. Situace je nejhorší především na východě země v Doněcké a Luhanské oblasti.

6. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. V řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady a žalovaný má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly najevo a též s tím, co uvedla žalobkyně. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

7. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

8. Žalobkyně byla dne 13. 11. 2018 kontrolována při výkonu práce pokojské při úklidu pokoje v hotelu. Byla oblečena do pracovního oděvu, přičemž na místě byla k tomu pořízena fotodokumentace a žalobkyně byla vyzvána k doložení dokladu opravňujícímu jí k výkonu pracovní činnosti na území ČR. Jelikož žalobkyně žádný doklad nedoložila, bylo zahájeno správní řízení. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně přicestovala na území České republiky za účelem návštěvy jejího manžela, pracovala v hotelu G... jako pokojská. Neví, kdo je jejím zaměstnavatelem, uvedla pouze, že za zprostředkování práce na území ČR neplatila, práci si dohodla přes osobu, která jí řekla, že i když má polské vízum, může zde pracovat. Žalobkyně uvedla, že pracovat začala 9. 10. 2018 a chtěla

Shodu s prvopisem potvrzuje

pracovat aspoň měsíc. Nemá však živnostenský list ani pracovní povolení, věděla, že zde bez povolení nemůže pracovat ani na polské vízum. Osoba, která ji práci zprostředkovala, měla příslušné doklady vyřídit. Žalobkyně žije na Ukrajině s mladším synem, v ČR má manžela a jeho sestru. S manželem se pravidelně navštěvují a jsou v telefonickém kontaktu. Vycestovat hodlá dobrovolně, neuvedla žádné překážky, které by jí v tom bránily. Dne 13. 11. 2018 bylo vydáno závazné stanovisko, dle kterého je vycestování žalobkyně možné. Správní orgán prvního stupně vyslechl též manžela žalobkyně jako účastníka řízení.

9. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 13. 11. 2018, č.j. KRPA-427885-19/ČJ-2018-000022-ZAM, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, přičemž doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 1 rok. Tuto dobu odůvodnil správní orgán prvního stupně tím, že žalobkyně vykonávala výdělečnou činnost jako pokojská bez potřebného oprávnění, a to po dobu nejméně od 9. 10. 2018 do 13. 11. 2018, přičemž o toto oprávnění ani nepožádala. Na druhou stranu přihlédl k tomu, že v průběhu správního řízení spolupracovala. Počátek běhu doby byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, současně byla žalobci stanovena doba na vycestování z České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se zabýval rodinnou situací žalobkyně a konstatoval, že vyhoštěním nedojde k podstatné změně jejích rodinných poměrů. K závažnosti protiprávního jednání žalobkyně správní orgán uvedl, že pracovala minimálně od 9. 10. 2018 do 13. 11. 2018 s vědomím, že neměla pracovní povolení, bez kterého pracovat není možné. Je zdravá, nemá v ČR vytvořeny žádné kulturní vazby, nemá zde ani žádný majetek. Na Ukrajině má naopak vytvořeno zázemí, žijí tam její děti a vnoučata, nedosahuje ani věku, pro který by pro ni bylo obtížné se začlenit do ukrajinské společnosti. Došel správní orgán k tomu, že rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela přiměřené k povaze a míře protiprávního jednání žalobkyně. Správní orgán vzal v úvahu i závěr závazného stanoviska, že vycestování žalobkyně je možné.

10. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla shodně s žalobou porušení § 3 a § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Dále namítá, že u ní nebyly naplněny všechny aspekty výkonu práce tak, jak je předpokládá zákoník práce, přičemž správní orgán nemohl mít dostatek času na to, aby si opatřil potřebné podklady. Není ani pravdou, že rozhodnutí nezasahuje do rodinného života žalobkyně, neboť na území ČR má manžela, který zde má povolen trvalý pobyt. Žalobkyně konečně namítala závěry závazného stanoviska ohledně možnosti jejího vycestování.

11. Žalovaný vydal rozhodnutí č.j. CPR-37415-9/ČJ-2018-930310-V236, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Za účelem vydání rozhodnutí si žalovaný vyžádal nové závazné stanovisko ze dne 29. 4 2019, dle kterého je vycestování žalobkyně možné. Žalovaný uvedl, že skutkový stav byl správním orgánem I. stupně posouzen dostatečně a je zároveň dostatečně podpořen podkladovým materiálem. Po rekapitulaci skutkového stavu uvedl, že žalobkyně neuvedla ani nepředložila žádnou skutečnost, která by vyvrátila závěr, že byla na území ČR zaměstnaná bez povolení k zaměstnání. Ze zjištěných okolností naopak vyplývá, že žalobkyně měla v úmyslu s výkonem práce pokojské nadále pokračovat. Žalovaný došel k závěru, že výkon činnosti spočívající v práci pokojské, nepochybně byl výkonem závislé práce, ke kterému by bylo potřeba mít povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Není tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje

pochyb, že s ohledem na výkon této činnosti bez patřičného povolení žalobkyně naplnila skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění.

12. Skutkový stav byl dle žalovaného zjištěn dostatečně, neboť i sama žalobkyně potvrdila podpisem výkon práce a zároveň je součástí spisu i fotografie, kde je žalobkyně zachycena při kontrole v pracovním oblečení. Ani v odvolání žádné nové skutečnosti neuvedla. Žalovaný se následně zabíral přiměřeností dopadů rozhodnutí. Konstatoval shodně jako správní orgán prvního stupně, že žalobkyně je dospělá a svéprávná, na území Ukrajiny má dva syny a pět vnoučat a byt, na území ČR pobývá její manžel a jeho sestra. Na území ČR jinak žádné vazby ani majetek nemá, nemá ani žádné další rodinné vazby na území EU. S manželem jsou v pravidelném kontaktu, navštěvují se, nicméně spolu nežijí. V případě vyhoštění žalobkyně dle žalovaného nedojde k žádnému nepřiměřenému dopadu do jejího rodinného života, rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem. K námitce, že by řízení mělo být překvalifikováno na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že tato změna možná není, neboť žalobkyně nepobývala na území ČR neoprávněně, neboť zde pobývala na základě platného polského víza, avšak vykonávala zde práci bez příslušného povolení, proto bylo správně vedeno řízení o jejím správním vyhoštění. Dle žalovaného je adekvátní i délka uloženého správního vyhoštění. Z důvodu, že žalobkyně napadla závěry původního závazného stanoviska, vyžádal si žalovaný stanovisko nové, kterým bylo původní potvrzeno. Žalovaný uvedl, že žalobkyně sice nesouhlasí s možností vycestování na Ukrajinu, na druhou stranu však sama uvedla, že tam má rodinu a zázemí a není jí ani známa žádná překážka, proč by do vlasti vycestovat nemohla. Žalovaný má za to, že správní orgán prvního stupně řádně posoudil skutkový stav a veškeré podklady, přičemž své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Proto jeho rozhodnutí žalovaný potvrdil

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

14. Soud ve věci nařídil jednání na den 23. 10. 2019 na žádost žalobkyně, k tomu se dostavil pouze právní zástupce žalobkyně, ačkoli žalobkyně navrhla provést výslech jejího manžela.

15. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

16. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 1. 2019: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu¹⁶⁾ anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*“

17. Dle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 1. 2019: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje

18. Pokud jde o námitky žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nesplnění podmínek pro vydání rozhodnutí, soud k těmto obecným námitkám uvádí, že správní orgán prvního stupně obstaral dostatek podkladů k vydání rozhodnutí. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobkyni položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobkyni byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobkyně, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalobkyni nelze přisvědčit ani co do námitky porušení § 2 odst. 1, 3, a 4 správního řádu, neboť správní orgán dostatečně šetřil zájem žalobkyně a přihlédl ke všem skutečnostem týkajících se jejího případu, přičemž při řízení bylo postupováno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Soud neshledal ani deficit v postupu žalovaného dle § 3 správního řádu, neboť žalovaný řádně zjistil stav věci tak, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti.

19. K tvrzené námitce, že nebyly naplněny všechny aspekty výkonu práce, jak jsou definovány v zákoníku práce, soud uvádí, že ze zjištěných skutečností, dokonce z tvrzení samotné žalobkyně vyplývá opak. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že si je vědoma toho, že pro práci v ČR potřebovala příslušné povolení, přičemž konstatovala, že jej neměla. Zároveň uvedla, že dne 13. 11. 2018 pracovala jako pokojská v hotelu G... od 9.10.2018 dle pokynů nadřízené s pracovní dobou 7:30 – 16:00 s pouze 1 dnem volna za celou dobu, v ČR měla v úmyslu pracovat alespoň měsíc. Fotografie žalobkyně v oblečení uklízečky pořízená v den zajištění žalobkyně tvrzené jen prokazuje. Taktéž manžel při výsledku uvedl, že si je vědom toho, že správní řízení s jeho manželkou je vedeno z důvodu jejího výkonu nelegální práce na území ČR. Soud se s ohledem na tyto skutečnosti zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného i správního orgánu prvního stupně, že není pochyb o tom, že žalobkyně v ČR vykonávala závislou práci a neměla k tomu oprávnění, neboť sama tyto informace potvrdila. Soud proto námitku, že nebyly naplněny všechny aspekty výkonu práce, má za nedůvodnou.

20. Žalobkyně nespécifikovala žalobní bod o tom, že nebylo prokázáno, že se na ni nevztahuje některá ze zákonných výjimek dle zákona o zaměstnanosti pro výkon práce bez pracovního povolení. Je na žalobkyni, aby tvrdila, v čem má spočívat údajná výjimka, a nikoli na soudu, aby provedl přezkum napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti v celém rozsahu (srovnej § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

21. Co se týče žalobkyní namítaného nedostatečného posouzení dopadu uloženého správního vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života, lze odkázat na strany 6-9 rozhodnutí žalovaného i na strany 3-5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde žalovaný mimo jiné uvedl, že nezjistil takové rodinné a soukromé vazby na území, které by byly rozhodnutím o správním vyhoštění jakkoliv nepřiměřeně zasaženy. Žalobkyně má v ČR manžela, který zde má povolen trvalý pobyt a pracuje zde, s manželkou jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje

v telefonickém kontaktu a navzájem se navštěvují. Společné děti nemají, mají každý své z předchozího manželství. Žalobkyně má na Ukrajině dvě děti a vnoučata, má tam rovněž byt. Sama uvedla, že v případě jejího vycestování jí není známa žádná překážka, která by jejímu návratu bránila. V ČR nemá žádné kulturní vazby ani majetek. Soud konstatuje, že žalovaný se všemi uvedenými skutečnostmi zabýval a vyjádřil se k nim v odůvodnění rozhodnutí. Žalobkyně zde sice má manžela, ale sama uvedla, že žijí již nějakou dobu každý zvlášť a pouze se navštěvují nebo jsou v kontaktu telefonicky, nelze tedy ani hovořit o tom, že by až zde napadeným rozhodnutím došlo k jejich odloučení. Žalobkyni navíc nic nebrání, aby se na Ukrajinu odstěhovali společně s manželem nebo aby využila mechanismů zákona o pobytu cizinců a opatřila si potřebné oprávnění, aby zde mohla pracovat. Soud proto konstatuje, že žalovaný se dostatečně zabýval kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jak soud již uvedl, položil žalobkyni celou řadu otázek směřujících ke zjištění týkajících se poměrů žalobkyně. Žádnou skutečnost, která by mohla být nepřiměřeným zásahem ve smyslu § 119a odst. 2 zákona soud nenalezl a žalovaný proto postupoval správně, přičemž i svůj postup dostatečně odůvodnil způsobem odpovídajícím zjištěným okolnostem věci. Žalobkyně sama netvrdí rozhodné skutečnosti, které optikou § 174a zákona o pobytu cizinců měl dále žalovaný zohlednit. Jistě tím *není věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území ČR žalobkyně a intenzita vazeb ke státu, jehož je státním občanem*, neboť tyto skutečnosti buď absentují, nebo nejsou relevantní pro vyloučení uložení vyhoštění (žalobkyně je zdravá s rodinným zázemím v zemi původu).

22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016-27, „[p]rávo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil ESLP a uvádí je již stěžovatel ve své kasační stížnosti (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Stěžovatel uvádí, že v případě správního vyhoštění by mu byl znemožněn jeho kontakt s rodinou (rodiči a bratrem) na území České republiky. S ohledem na citovanou judikaturu není závazkem státu, aby respektoval volbu stěžovatele ohledně země, kde chce se svou rodinou (resp. její částí) rozvíjet soukromý a rodinný život. Stěžovatel neuvedl žádné důvody, jež by nasvědčovaly tomu, že by mu v zemi jeho původu bylo bráněno v realizaci soukromého a rodinného života“. Otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně se oba správní orgány vypořádaly dostatečně.

23. Soud návrh žalobkyně na provedení výslechu jejího manžela zamítl, neboť skutkový stav byl v rámci správního řízení zjištěn dostatečně tak, že o něm nelze mít Shodu s prvopisem potvrzuje

důvodné pochybnosti. Ostatně ze žaloby není ani zřejmý důvod provedení navrženého výslechu. Námitka, že manžel žalobkyně nebyl ve správním řízení vyslechnut, je nedůvodná, neboť byl vyslechnut dne 13. 11. 2018, kdy se vyjádřil k otázce rodinných poměrů žalobkyně. Žalovaný jej považoval za účastníka řízení a takto s ním také jednal. Na základě tvrzení žalobkyně o tom, jak probíhal dosud kontakt mezi manželi, kteří bydleli odděleně každý v jiné zemi, správní orgán správně dovodil, že oddělený život po dobu jednoho roku by neměl tak fatální dopad, jak tvrdí žaloba.

24. K námitce, že by řízení mělo být překvalifikováno na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, že uložení povinnosti vycestovat dle § 50a zákona nebyla na místě, neboť žalobkyně na území ČR vědomě vykonávala práci bez příslušného pracovního povolení.

25. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že ve věci bylo rozhodováno na základě nesprávně zjištěného stavu věci, pokud jde o nemožnost vycestování cizince. Taktéž neobstojí ani námitka žalobkyně, kterou rozporuje závěry závazného stanoviska, a to již proto, že žalobkyně ve správním řízení uvedla, že v případě vyhoštění dobrovolně vycestuje a že nejsou přítomny žádné překážky pro její návrat do země původu. Ostatně ani v žalobě žalobkyně nijak nekonkretizuje újmu, která by jí měla hrozit v zemi původu. Žalobkyně pouze uvedla, že se závazným stanoviskem nesouhlasí, neboť v její vlasti stále probíhá válečný konflikt, který podle ní nepolevuje na intenzitě a situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, přičemž konflikt má dopad i na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny.

26. Soud ze spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně si vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince u Ministerstva vnitra ČR, toto stanovisko bylo vydáno dne 13. 11. 2018 se závěrem, že vycestování na Ukrajinu je možné. Jelikož bylo toto závazné stanovisko napadeno odvoláním, požádal žalovaný o nové závazné stanovisko. To bylo vydáno dne 29. 4. 2019. Součástí spisu je též Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018 – Situace v zemi, které vychází i závazné stanovisko žalovaného, a která nezpochybňuje, že na Ukrajině v Doněcké a Luhanské oblasti stále probíhá ozbrojený konflikt, obecně však lze říci, že se situace na Ukrajině již stabilizovala. Život ve Lvovské oblasti, odkud žalobkyně pochází, probíhá v mezích normálu, oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. Situaci v zemi se tedy zlepšila a z žádných skutečností nevyplývá, že by žalobkyni v místě jejího bývalého bydliště měla hrozit újma.

27. Dle § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění policie vydá ve lhůtě do 7 dnů ode dne zahájení řízení*, nelze tak shledat nepřiměřeně krátkou dobu pro vydání rozhodnutí, zejména pokud žalobkyně ani netvrdí další konkrétní okolnosti, ke kterým měl žalovaný přihlídnout.

28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. 10. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje